

ISSN : 2456-821X

புதிய அவையம்
PUTHIYA AVAIYAM

Peer-Reviewed

UGC Care Listed Journal (2023 onwards)

Sacred Heart Research Publication, Sacred Heart College, Tirupattur-635601, Tamilnadu, India

Volume : 07, Issue : 01/03 - March 2023

துறவற வாழ்வுக்குத் தமிழ் அறநெறிகளின் வழிகாட்டல்கள்

கட்டுரையாளர்

முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத்துறை

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர் – 635 601.

குறிச் சொற்கள்:

அறம் – துறவறம் – இல்லறம் – சமயங்கள் – சமணம் – பௌத்தம் – நிலையாமை – திருக்குறள் – அற இலக்கியங்கள் – தொல்காப்பியம் – வடமொழிப் பண்பாட்டு மரபு – தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபு.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வாழ்க்கையை இருபெரும் கூறுகளாகப் பகுத்து, அவற்றுக்கு விதிகளையும் வகுத்து இலக்கியம் படைத்தவர்கள் தமிழ் முன்னோர்கள். இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையில் விளைச்சல் ஆகும். ஒருவகையில் வாழ்க்கையிலிருந்து விளைந்து, வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்தி, வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவனவாக இலக்கியங்களைப் படைத்தனர் தமிழர். அவ்வகையில் உள்ளடக்கம் சார்ந்து அகம், புறம் என்று பகுத்து இலக்கியம் படைத்தனர். அவற்றோடு வாழ்க்கையை இல்லறம் என்றும் துறவறம் என்றும் பகுத்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழின் விந்தையால் இணைந்து வாழ்வர் என்பது தொல்தமிழர் நம்பிக்கை. அந்த இவ்வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடும்போது, இல் என்ற சொல்லோடு இணைத்து அறம் என்ற சொல்லையும் குறிப்பிடுவர். அதைப்போலவே இவ்வாழ்க்கையைத் துறந்து, பற்றுக்களை அறுத்த துறவு வாழ்க்கையைக் குறிப்பிடும்போதும் துறவு+அறம் என்றே குறிக்கின்றனர். இந்தகு அறநெறிப்படி அமைய வேண்டுவதான துறவறம் குறித்த சிந்தனை தமிழ் மரபில்

மிகவும் காத்திரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தமிழர்கள், துறவறத்தைவிட ஒப்பீட்டளவில் இல்லறத்தைப் போற்றிய பெற்றி மிக்கார். பெரும் எண்ணிக்கையில் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் அகக் கவிதைகளை இதற்குச் சான்று பகரும் தன்மையது. ஆனாலும் துறவறம் என்பதைத் தமிழர்கள் புறந்தள்ளினாரில்லை. துறவறத்தைத் தமிழில் உயர்த்திப் பிடித்தது சமண சமயம் சார்ந்த மரபாக இருப்பினும், அது தமிழ் மரபில் போற்றுதலுக்குரிய ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. தமிழின் உயரிய இலக்கியமாகிய திருக்குறள், அறத்துப் பாலில் இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல் என வகைப்படுத்தி உரைக்கிறது. துறவறவியல் என்ற பகுப்பினுள் துறவு மேற்கொள்வோர் கொள்ளும் பண்பு நலன்கள் விதந்தோதப்படுகின்றன. அருள் உடைமை, புலால் மறுத்தல், தவம், கூடா ஒழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு, மெய் உணர்தல், அவா அறுத்தல் என துறவிகள் மேற்கொள்ள வேண்டியவை அடுக்கிச் சொல்லப்படுகின்றன. நாலடியார், பழமொழி நானூறு, சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி, இனியவை நாற்பது உள்ளிட்ட அறநூல்களும் துறவின் படிநிலைகளையும் சிறப்பையும் துறவிகளின் மேன்மையான செயல்பாடுகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இவை யாவும் துறவற வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தன்மையுடையனவாக அமைகின்றன என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது.

முன்னுரை

தமிழர் தம் தொல்மரபில் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடி வாழும் வாழ்க்கையை முதன்மைப்படுத்தினர் என்பதைத் தொல் இலக்கிய, இலக்கணப் பதிவுகள் சுட்டி நிற்கின்றன. அதிலும் கரணம் என்னும் திருமணம் பிற்காலத்தில் தோன்றியது என்பதைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” (தொல்.கற்பியல்.4)

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே” (தொல்.கற்பியல்.140)

எனத் தொல்காப்பியம் பிற்கால மரபுகளில் திருமணம் என்ற கருத்துருவம் வந்து சேர்ந்த வரலாற்று வழியை அடையாளப்படுத்துகிறது. எவ்வாறாகிலும் தொல் தமிழர், ஆணும் பெண்ணும் கூடி வாழும் வாழ்க்கையைச் சிறப்பித்தனர் எனக் கொள்ளமுடியும். குடும்ப வாழ்க்கை நடைபெறும் இடத்தைக் குறிக்கும் ‘இல்’ என்னும் வீடு, இடப்பெயர் மட்டுமன்று; அது குடும்ப வாழ்க்கையின் உட்கூறுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டதாக விளங்குகிறது. இல்+அறம் என்று இல்வாழ்க்கையில் அறம் இணைத்தே சிந்திக்கப்படுகிறது. திருமண வாழ்க்கை என்னும் குடும்ப வாழ்க்கையிலிருந்து வெளியேறி முழுவதுமாகச் சமயப் பணிகளுக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுக்கும் வாழ்க்கை முறையைத் ‘துறவு’ என்று குறிக்கின்றனர். துறவு+அறம் என்று இதனோடும் அறம் இணைத்துச் சிந்திக்கப்பட்டது

என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். துறவற வாழ்க்கை என்பது தமிழ் மரபில் பெரிதும் வரவேற்கப்படவில்லையெனினும், சமண சமயங்கள் உள்ளிட்ட சமய வழக்காறுகளின் அடிப்படையிலேயே துறவு என்னும் கருத்துருவம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் வந்து கலக்கிறதெனினும், அதனையும் இச்சமூகம் ஏற்றுப் போற்றியது என்பதற்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஏராளமான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. துறவற வாழ்க்கைக்குத் தமிழ் அறநெறிகள் முன்வைக்கும் வழிகாட்டல்களைத் தொகுத்து நோக்குகிறது இக்கட்டுரை.

தமிழ்ச் சமூகமும் துறவறமும்

தமிழ்ச் சமூகம் இல்லறத்தைப் போற்றிய சமூகம். தொல்லிலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் மிகுந்த எண்ணிக்கையில் காணக்கிடைக்கும் அகப்பாடல்களை தமிழர்தம் எண்ணப்போக்கின் சான்றாகும்.

”துறவு என்பது தமிழ் பண்பாட்டில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. சமயங்களின் வருகைக்குப் பின்னரே துறவு பற்றிய எண்ணங்கள் தோன்றியிருந்தன. அதுவும் சமூகத்தில் பரவலாக நடைமுறையில் இருந்ததில்லை” (இரா.சீனிவாசன்; இலக்கிய வரலாற்று வரைவியல்; பரிசல் வெளியீடு, சென்னை; 2022, ப.81)

சங்க காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டில் வந்து பரவத் தொடங்கிய சமணம், சங்க காலத்தில் இறுதிப் பகுதியில் பெரிதும் வரவேற்பைப் பெற்ற சமயமாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது. சமண சமயம் இல்லறத்தினும் பார்க்கத் துறவறத்திற்கு முதன்மையும் முன்னுரிமையும் கொடுத்தது. எனவே துறவு பற்றிய செய்திகள் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் ஆங்காங்கே பதிவாகத் தொடங்கின. அந்த அடிப்படையில் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் பின்வருமாறு அமைக்கப்பட்டது.

அறத்துப்பால் : இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல்

பொருட்பால்: அரசியல், அமைச்சியல்

காமத்துப்பால்: களவியல், கற்பியல்

இவற்றுள் இல்லறவியலுக்கு அடுத்த நிலையில் துறவறவியல் வைக்கப்பட்டிருப்பதும் அதன் உட்கூறுகளாகத் திருவள்ளுவர் 13 அதிகாரங்களைப் படைத்திருப்பதும் கருத்திற்குரியது.

திருக்குறளின் துறவறவியல் அதிகாரங்கள்: அருள் உடைமை, புலால் மறுத்தல், தவம், கூடா ஒழுக்கம், கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு, மெய் உணர்தல், அவா அறுத்தல் ஆகியனவாகும்.

வடமொழிசார் சந்நியாச மரபு

வடமொழிசார் பண்பாட்டு மரபில் வாழ்க்கை நிலைகளை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை, பிரமச்சரியம், கிருஹஸ்தம், வானப் பிரஸ்தம், சந்யாசம் ஆகியவாகும். இவற்றில் பிரமச்சரியம் என்பதும் இவ்வாழ்வில் ஈடுபடாத நிலையாகும். ஆனால் அது கல்வி கற்கும் காலம் வரையிலான தற்காலிக இவ்வாழ்க்கை மறுப்பாகும். வானப்பிரஸ்தம் என்னும்

நிலையானது தன் பந்தங்களை அறுத்துவிடத் தேவையற்று – அதாவது இல்லாளோடும் துறவு மேற்கொள்வதாகும். சந்யாசம் என்பதே உண்மையில் துறவு நெறியாக வடமொழிசார் பண்பாட்டு மரபால் குறிப்பிடப்படுகிறது. தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் குறிப்பிடப்படும் துறவுநெறி என்பது ஒப்பீட்டளவில் சந்யாசத்தோடு இணைத்துக் காணத்தக்கது. வடமொழிசார் பண்பாட்டு மரபில் குறிப்பிடப்படும் சந்யாசத்திற்கும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபில் குறிப்பிடப்படும் துறவுநெறிக்கும் பண்பாட்டு அடிப்படையில் பல்வேறு வேறுபாடுகள் உள்ளன என்பதையும் இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் துறவுநெறி

தொல் தமிழர்கள் வாழ்க்கை நெறியை இல்லறம் என்றும் துறவறம் என்றும் பகுத்திருக்கின்றனர். இப்பகுப்பிற்குடச் சமண சமயம் தமிழ்நாட்டில் வேரூன்றிய காலப்பகுதியில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்கு முந்தைய தொல்குடி மரபில் இல்லறம் என்பதே போற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஆன்மீகத் தொண்டில் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்ளும் துறவுநெறி என்பது இருந்தமைக்கான சுவடுகளைக் காணமுடியவில்லை. அகம் புறம் எனப் பகுத்துக் காணப்படும் தமிழர்தம் இலக்கியப் படைப்பாக்கநெறியில் அகப்பாடல்களே எண்ணிக்கையளவில் மிகுதியாக இருப்பது, தமிழர் இல்வாழ்க்கையைப் போற்றிய பெற்றியர் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டாகும். சங்க காலத்திலேயே தமிழகத்தில் வந்து புகுந்து, பெரும் வரவேற்பைப் பெற்ற சமண சமயம் இல்லற நெறியைவிடத் துறவுநெறிக்கு முதன்மையளித்தது. அதனையொட்டியே பௌத்தநெறியும் அதன் சங்கம் என்னும் அமைப்பு முறையைச் சார்ந்து துறவறத்தை முன்னிறுத்தியது. இந்நிலையிலேயே திருக்குறள் உள்ளிட்ட அற இலக்கியங்கள் துறவு குறித்துத் தனித்தும் விரிவாகவும் பேசத்தலைப்பட்டன.

அருள் உடைமை

துறவிகள் அருள் உடையவர்களா இருக்க வேண்டும் என்று திருக்குறள் வலியுறுத்துகிறது. அருளை அது செல்வம் என்றே குறிப்பிடுகிறது. பலவற்றுள்ளும் ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட செல்வமாவது அருளான்வரும் செல்வம், அதுவொழிந்த பொருட்செல்வமானது இழிந்தார்கண்ணும் உளவாம் என்று கூறுகிறது திருக்குறள்.

“அருட் செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்; பொருட்செல்வம்

பூரியார் கண்ணும் உள” (குறள்.241)

என்று அருட்செல்வத்தின் சிறப்பினை அருளுடைமை என்னும் அதிகாரம் பத்துக் குறள்களில் மேலெடுத்து மொழிகின்றது.

புலால் மறுத்தல்

துறவுநிலையில் புலால் மறுத்தலைச் சமண சமயம் இன்றியமையாத கொள்கையாக வலியுறுத்துகிறது. பௌத்த சமயத்தில் கொல்லாமை வலியுறுத்தப்படும் அளவுக்குப் புலால் உண்ணாமை வற்புறுத்தப்படுவதில்லை. கிறித்தவம் உள்ளிட்ட சமயங்கள் புலால் மறுத்தலை முதன்மைப்படுத்துவதில்லை என்பதையும் காணமுடிகிறது. புலால் மறுத்தலைத் திருக்குறள் வலியுறுத்தும் விதம் சிறப்பானது ஆகும்.

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிரும் தொழும்” (குறள்.260)

என்கிறது குறள். உயிர்க்கொலை செய்யாதவன், புலாலை உண்டு உடல் வளர்க்காமல் அதனை மறுத்துரைப்பவனை இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்களும் கைகூப்பித் தொழும் என்று குறிப்பிடுகிறார் திருவள்ளுவர். இவ்வாறு புலால் மறுத்தல் தனித்த அதிகாரமாகவே பேசப்படுகிறது.

தவம்

ஐந்து புலன்களையும் ஒடுக்கித் தன்னைத் தவநெறியில் ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று சமண சமயத் துறவு மரபு வற்புறுத்துகிறது. ஐந்து புலன்களையும் ஒடுக்கும்போது வரும் துன்பம், பிறகு இன்பத்தையே விளைவிக்கும் என்கிறது திருக்குறள்.

“சுடச் சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்

சுட்டச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு” (குறள்.267)

தீயின்கண் ஓடும் பொன்னுக்கு அது சுடச்சுடத் தன்னோடு கலந்த குற்றம் நீங்கி ஒளி மிகுமாறு போல, நோற்கிற்பவருக்குத் துன்பம் சுடச்சுட ஒளிவிடும். தவம் செய்ய வல்லார்க்கு அதனான் வரும் துன்பம் வருத்த வருத்தத் தம்மொடு கலந்த பாவம் நீங்கி ஞானம் மிகும் என்கிறார் மேற்குறித்த குறளுக்கு உரையெழுத வந்த பரிமேழலகர்.

கூடா ஒழுக்கம்

துறவு மேற்கொள்வார், பொதுநிலைச் சமூகத்திலிருந்து நடையுடை பாவனைகளில் வேறுபட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அனைத்துச் சமய மரபுகளும் முன்வைக்கிற நியதியாகும். தமிழ் மரபைப் பொறுத்தவரை, துறவு என்பது தோற்றத்தில் இல்லை என்பதைத் திருக்குறள் வலியுறுத்தி உரைக்கிறது.

“வானுயிர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம்

தான்அறி குற்றப் படி” (குறள்.272)

என்கிறது குறள்.

கள்ளாமை

துறவு நிலையைப் பொறுத்தவரை குற்றம் என்பது மனத்தால் தீது நினைப்பதிலிருந்து தொடங்கிவிடுகிறது என்கிறது குறள். தனக்குரியதல்லாமல் பிறருக்குரிய பொருளைக் கொள்வோம் என மனத்தால் நினைத்தலும் தீதானது என்கிறது திருக்குறள்.

“உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்

கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல்” (குறள்.282)

என்பது அக்குறளாகும்.

வாய்மை

துறவிகள் வாய்மையுடையவராக ஒழுகுதல் வேண்டும் என்கிறது குறள் மரபு. வாய்மை எனப்படுவது யாது என்று ஒரு வினாவினை எழுப்பி அவ்வினாவிற்கு விடையளிக்கிறார் வள்ளுவர்.

“வாய்மை எனப்படுவ யாதெனின் யாதொன்றும்

தீமை இலாத சொல்ல” (குறள்.291)

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழியாகும்.

மெய்ம்மையென்று சொல்லப்படுவது யாதென்று வினவின்; அது எவ்வகை உயிர்க்கும் எவ்வகைத் தீங்கும் எட்டுணையும் விளைக்காத சொற்களைச் சொல்லுதலாம் என்கிறார் மொழிஞாயிறு ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்.

வெகுளாமை

துறவிகள் சினம் தவிர்த்த பெற்றியராய் இருக்க வேண்டும் என்று துறவுமரபு மொழிகிறது. இல்லறத்தில் ஈடுபடுவோரே சினத்தைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை வற்புறுத்தப்படும் நிலையில், துறவறத்தில் ஈடுபட்டுள்ள துறவியர்கள் சினத்தை முற்றிலும் தவிர்க்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது.

“சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்

ஏமப் புணையைச் சுடும்” (குறள்.306)

சினம் என்னும் சேர்ந்தவரை அழிக்கும் நெருப்பு, அவனை மட்டுமின்றி அவனைப் பாதுகாக்கும் தோணி போன்ற சுற்றத்தையும் அழித்துவிடும் என்பது மேற்குறித்த குறளுக்கான விளக்கமாகும்.

இன்னா செய்யாமை

எவ்வுயிருக்கும் துன்பம் விளைவிக்காத வாழ்க்கையுடையவராய் துறவிகள் வாழ வேண்டும் என்பது துறவு மரபு முன்வைக்கும் கோட்பாடாகும். அதிலும் உயிர்க்கொல்லாமை என்பதை மிகக் கடுமையாக வற்புறுத்தும் சமண சமய மரபில், உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்காமையும் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

“அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ பிறிதின்றோய்

தந்நோய்போல் போற்றாக் கடை” (குறள்.315)

மற்ற உயிரிகளின் துன்பத்தைத் தன் துன்பம்போலக் கருதிக் காப்பாற்றாவர்களுக்கு அறிவு இருந்தும் அதனால் ஆகும் பயன் உண்டோ? என்பது இதன் விளக்கமாகும். எனவே துறவிகள்

மறந்தும் பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடாது என்பது துறவு நெறியில் வற்புறுத்தப்படும் கோட்பாடு ஆகும்.

கொல்லாமை

புலாம் மறுத்தல் மட்டமல்ல, கொல்லாமையும் துறவுநெறியில் கடுமையாக வற்புறுத்தப்படுவது உண்டு. பிற சமயங்களும் கொல்லாமையை முன்னிறுத்துவனவெனினும் சமண சமயத்தில் கொல்லாமை மிக இறுக்கமாகப் பின்பற்றப்படும் கோட்பாடாகும்.

“தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறிது

இன்னுயிர் நீக்கும் வினை” (குறள்.327)

தன்னுயிரே போவதாக இருந்தாலும், அதன்பொருட்டு இன்னொரு உயிரைப் போக்கும் செயலைச் செய்யக்கூடாது என்று குறள் வற்புறுத்துகிறது.

நிலையாமை

இல்வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவோர் மெய்யின்பத்தை அனுபவிப்பவர்கள் ஆவர். ஆனால் துறவிகள் மெய்யின்பம் என்னும் இறையின்பத்தை அடைவோர். இல்வாழ்க்கையின் வழியாக அனுபவிக்கும் உடலின்பத்தையும் ஐம்புலன்களின் வழியாக அனுபவிக்கும் உடலின்பங்களையும் சிற்றின்பம் என்று வகைப்படுத்துவது சமய மரபு. அவ்வகையில் துறவிகள் நிலையாமையை உணர்வதோடு தன் வாழ்வியல் நெறிகளில் அதனை வெளிப்படுத்தவும் வேண்டும் என்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்து இவ்வுலகு” (குறள்.336)

நேற்று இருந்தவன் இன்று இல்லை என்னு சொல்லப்படும் நிலையாமையே இவ்வுலகின் பெருமையாகும் என்கிறது குறள்.

துறவு

துறவு என்ற தனித்த அதிகாரத்திலேயே துறவின் பல்வேறு கோட்பாடுகள் திருக்குறளில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. பற்றுகள் பிறவித் துன்பத்தை அளிக்கும் என்பதும் பற்றற்ற நிலையே பிறவித் துன்பங்களில் இருந்து விடுதலை தரும் என்பதும் தமிழ் மரபில் முன்வைக்கப்பட்ட துறவு நெறிக் கோட்பாடு ஆகும்.

“பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றை

பற்றுக பற்று விடற்கு” (குறள்.350)

பற்றில்லாதவனுடைய பற்றை மட்டும் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதையும் மற்ற பற்றுக்களை விட்டொழிப்பதற்கே மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது இக்குறளின் விளக்கமாகும்.

மெய்யுணர்தல்

மெய் என்னும் உண்மையைப் பற்றி நின்றலே துறவின் மிக இன்றியமையாத நிலையாகும். மெய் என்னும் உண்மையை மறைக்கும் பொய்மையை அடையாளம் காணுதல் துறவுநிலையில் அவசியமானதாகும். உண்மைப் பொருள் எனப்படும் மெய்ப்பொருளைத் தேடிக் கண்டடைதல் என்பது துறவிகளிடம் இருக்க வேண்டிய பண்பாகும் என்னும் பொருளில் திருவள்ளுவர்,

“எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு”(குறள்.355)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அவாவறுத்தல்

அவா என்னும் ஆசையை அறுத்தல் அல்லது துறத்தல் என்பது துறவுநிலையில் மிக இன்றியமையாத கோட்பாடாகும்.

“அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்

தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து”(குறள்.361)

எல்லா உயிர்களிடமும் எல்லாக் காலத்திலும் ஒழியாமல் வருகின்றன பிறவித் துன்பத்தை உருவாக்கும் விதை என்று ஆசையைக் கூறுவர் என்பது மேற்குறித்த குறட்பாவின் பொருளாகும்.

முடிவுரை

திருக்குறள் மட்டுமின்றி நாலடியார், பழமொழி நானூறு, சிறுபஞ்ச மூலம் உள்ளிட்ட பல்வேறு அறநூல்கள் துறவுக் கோட்பாட்டைப் பல்வேறு நிலைகளில் விளக்குகின்றன. துறவுக்கான விதிமுறைகளையும் துறவிகள் ஒழுக வேண்டிய முறைமைகளையும் மொழிகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்து நோக்கும்போது, துறவுநெறியில் ஈடுபடும் துறவிகள் எவ்வாறு துறவறத்தில் உறுதிப்பாட்டோடு நிற்க வேண்டும் என்பதற்கான வழிகாட்டும் நெறிமுறைகள் வகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாகிறது. இவற்றை மிகக் கடுமையாக முன்வைத்து துறவுநெறியைப் போற்றிய சமயங்கள் தமிழ் மண்ணில் இருந்திருக்கின்றன என்பதும் அறியப்படுகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. சீனிவாசன்.இரா, ‘இலக்கிய வரலாற்று வரைவியல்’, பரிசல் வெளியீடு, சென்னை.2022.
2. திருநாவுக்கரசு.க.த. ‘திருக்குறளும் இந்திய அற நூல்களும்’, மணியகம், சென்னை.1978.

3. பார்த்திபராஜா.கி., 'திருக்குறள் மூலமும் எளிய உரையும்', பாரதி பக் ஹவுஸ், வேலூர்.2022.
4. ராதாகிருஷ்ணபிள்ளை., 'தமிழகத்தில் சமணம்', குரு பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை.1964.
5., 'திருக்குறள் கனிகள்', தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம், சென்னை.1968.